

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci

žalobce: J. Š.
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 7. 10. 2021,
č. j. KrÚ 75132/2021/ODHS/15,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u zdejšího soudu přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přelouč ze dne 3. 5. 2021, MUPC 7618/2021,

kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), čehož se měl dopustiti tím, že

- a. dne 2. 4. 2019 v době kolem 07:18 hod. na silnici I. třídy č. 2 v km 75,145 ve směru na Valy - Přelouč, jako řidič jízdní soupravy tvořené vozidlem tovární značky Man, registrační značky (RZ) X, a přípojným vozidlem tovární značky Kässbohrer, RZ X, předjížděl nákladní vozidlo tovární značky Renault Trafic, RZ X, v případě, kdy je to zakázáno, neboť ohrozil i omezil protijedoucího řidiče blíže neustanoveného vozidla,
- b. a tímto současně ohrozil a omezil řidiče tohoto nákladního vozidla pana L. S., neboť tento byl nucen na předjížděcí manévr reagovat náhlým snížením rychlosti jízdy.

Za výše uvedené přestupky byla obviněnému uložena pokuta ve výši 5 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku v paušální částce 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě nesouhlasí se závěry správních orgánů, konkrétně uvádí k přestupku pod bodem a., že tohoto přestupku se nedopustil, jelikož v době zahájení měl dostatečný rozhled a vzdálenost k bezpečnému předjetí a zároveň neomezil ani neohrozil blíže neustanoveného řidiče, a pokud ano, tak to z důvodu protiprávního počínání řidiče předjížděného auta. Žalobce v žalobě opakuje svou argumentaci zakládající se na tvrzení, že za celou vzniklou situaci stojí právě protiprávní jednání řidiče předjížděného vozidla, jelikož ten v rozporu s § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu zvyšoval době předjíždění svou rychlost, konkrétně o 8 km/h, jak plyne z kamerového záznamu. Správní orgány hodnotily zjištěné skutečnosti účelově nesprávně, nesprávný je především závěr o tom, že byť se na videozáznamu zvýšila rychlost o 8 km/h, tak takováto změna rychlosti je patrná na videozáznamu již delší dobu, průměrná rychlost se tedy vždy pohybovala kolem 78 km/h, z čehož plyne, že by vozidlo žalobce nebylo schopné řádně předjet dotčené vozidlo, aniž by k přestupkům došlo. K podpoře svého tvrzení uvedl žalobce v žalobě výpočet trvání předjížděcího manévru. Dle žalobce to byl žalobce, kdo byl oprávněn spoléhat, že mu předjížděcí manévr nebude předjížděné vozidlo stěžovat. Toto chování řidiče předjížděného vozidla bylo samo o sobě porušením jeho povinnosti nezvyšovat rychlost, navíc se také jedná o bezdůvodné omezování plynulosti provozu. Je tedy zcela absurdní, že žalobci je kladeno za vinu spáchání přestupku ad b., jelikož sám řidič předjížděného vozidla způsobil, že musel rychle korigovat jízdu. Závěrem žaloby žalobce napadá nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí co do odůvodnění zavinění i trestu.
3. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a zároveň zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
4. Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých skutkových a právních závěrech a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
6. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, územního odboru Pardubice, dopravního inspektorátu (dále jen „Policie ČR“) spisový materiál č. j. KRPE-27282-13/PŘ-2019-170606, dle kterého se měl žalobce dopustit porušení § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) zákona o silničním provozu tím, že dne 2. 4. 2019 v době kolem 07:18 hod. na silnici I. třídy č. 2 v km 75,145 ve směru Valy - Přelouč, jako řidič jízdní soupravy tvořené vozidlem tovární značky Man, registrační značky X, a přípojným vozidlem tovární značky Kässbohrer, RZ X, předjížděl nákladní vozidlo tovární značky Renault Trafic, X, v případě, kdy je to zakázáno, neboť ohrozil i omezil protijedoucího řidiče blíže neustanoveného vozidla a tímto současně ohrozil a omezil řidiče tohoto nákladního vozidla pana L. S., nar. X, neboť tento byl nucen na předjížděcí manévr reagovat náhlým snížením rychlosti jízdy. Správní orgán po zásahu odvolacího orgánu a po řádném projednání přestupku rozhodl tak, že uznal žalobce vinným z přestupků označených v tomto rozsudku pod body a. a b. Správní orgán uznal žalobce vinným především z kamerového záznamu z palubní kamery pana L. S., nar. X, řidiče předjížděného vozidla tovární značky Renault Trafic, RZ X, a ze svědecké výpovědi tohoto řidiče.
7. Toto rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, ve kterém spatřoval jako hlavní důvod nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nesprávné posouzení celé situace, uvedl téměř totožné důvody, jaké žalobce uvedl v žalobě, tedy že celá situace byla způsobena porušením předpisů ze strany p. L. S. S odvolací argumentací žalobce se však žalovaný neztotožnil, dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje všechny náležitosti na něj kladené § 68 správního řádu a § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky. Správní orgán I. stupně se dostatečně zabýval zaviněním žalobce, jednotlivými znaky i materiální stránkou přestupku a precizně vypořádal námitky žalobce. Žalovaný se tak ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, což žalobce napadl již výše popsanou žalobou.
8. K soudnímu přezkumu předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).
10. Nyní již k samotnému přezkumu.
11. Ze spisového materiálu, který je odrazem řízení před správním orgánem I. stupně a před žalovaným, a z obsahu podané žaloby je krajský soud přesvědčen, že jádrem sporu mezi žalobcem a správními orgány je rozdíl v posouzení dopravní situace, při které se měl žalobce dopustit dotčených přestupků. Krajský soud tak přezkoumal důkazy provedené před správními orgány a posoudil je v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím závěrům.
12. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.
13. Podle § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.
14. Porušením výše citovaných povinností řidiče se řidič dopustí dle § 125c odst. 1 písm. f) a k) přestupku, ve zde projednávaném případě konkrétně přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci. Krajský soud se tedy jako první zabýval otázkou, zda skutečně došlo k naplnění tohoto skutkového znaku přestupku, tedy zda byla narušena bezpečnost a plynulost silničního provozu způsobem uvedeným v § 17 odst. 5 písm. c) a odst. 3 zákona o silničním provozu.
15. Z videozáznamu z palubní kamery předjížděného vozidla a z výpovědi L. S. má krajský soud za zcela nepochybné, že předjížděním manévrem žalobce dne 2. 4. 2019 v době kolem 07:18 hod. na silnici I. třídy č. 2 v km 75,145 ve směru Valy – Přelouč, došlo k ohrožení a omezení protijedoucího řidiče v blíže nezjištěném vozidle, což je zcela patrné z té skutečnosti, že nezjištěné vozidlo bylo donuceno vybočit ze svého jízdního pruhu vpravo mimo vozovku, aby se vyhnulo vozidlu žalobce, které bylo zcela v protisměrném jízdním pruhu. Kdyby řidič nezjištěného vozidla takto nereagoval a téměř nevyjel s vozem mimo vozovku, nepochybně by došlo ke kolizi jeho vozidla s vozidlem žalobce, což by mělo jistě značně těžké následky na zdraví i majetku účastníků silničního provozu. Z uvedeného videozáznamu je také zcela patrné, že žalobce se svým vozem při zařazování zpět do svého jízdního pruhu ohrozil a omezil řidiče předjížděného vozidla, jelikož řidič předjížděného vozu byl nucen razantně snížit rychlost svého vozu, přičemž je taky na videozáznamu vidět, že žalobce se svým vozem nebezpečně natlačil na předjížděný vůz, což mohlo způsobit kolizi obou vozů. Krajský soud má tedy za prokázané, že předjížděním manévrem žalobce byla narušena bezpečnost a plynulost silničního provozu způsobem uvedeným v § 17 odst. 5 písm. c) a odst. 3 zákona o silničním provozu.
16. Z podané žaloby navíc krajskému soudu vyplynulo, že žalobce narušení bezpečnosti a plynulosti provozu úplně nespornuje, avšak je toho názoru, že toto způsobil řidič

předjížděného vozidla, který porušil svou povinnost dle § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy že řidič předjížděného vozidla nesmí zvyšovat rychlost jízdy ani jinak bránit předjíždění. Žalobce tak nespatřuje zavinění na své straně. S tímto však nemůže krajský soud souhlasit.

17. Na videozáznamu z palubní kamery je zachycena jízda předjížděného vozidla již z obce Valy u Přelouče, přičemž k dotčené situaci došlo až kousek před obcí Přelouč. Z videozáznamu si tedy krajský soud učinil dostatečný obraz o vzniklé dopravní situaci, o způsobu jízdy řidiče předjížděného vozidla i o dalších skutečnostech, co přestupkovému jednání předcházelo i co mu následovalo. Řidič předjížděného vozidla po opuštění obce Valy začal mírně zvyšovat rychlost, přičemž po dosažení rychlosti cca 78 Km/h (1:14 záznamu) tuto rychlost mezích cca +/- 5 km/h udržuje dále po dobu jízdy. K tomu by chtěl krajský soud hlavně upozornit, že rychlost udávaná kamerou s GPS je pouze orientační a je nutno ji brát s rezervou. Ve chvíli kdy se předjížděné vozidlo dostane do stoupání, začne být předjížděno vozidlem žalobcem. Při manévru předjíždění má podle ukazatele GPS předjížděné vozidlo rychlost 77km/h a nejvýše 82 km/h. Tento 5 km/h velký rychlostní rozdíl, který navíc je pouze orientační na ukazateli GPS, nemůže být brán jako bránění v předjíždění ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o silničním provozu. Jedná se o běžné rozmezí v rychlostech vozidla, které ani nemusí být způsobeno řidičem vědomě. Ze strany řidiče předjížděného vozidla se tak jistě nejednalo o situaci, při kterém by své vozidlo z rychlosti např. 50 km/h uvedl během předjíždění do rychlosti pro předjíždějícího nečekaně, což by způsobilo ohrožení bezpečnosti nebo plynulosti provozu. Dle názoru krajského soudu se jednalo o zcela nebezpečné předjíždění ze strany žalobce, který nesprávně odhadl situaci, když se se svým velkým a těžkým vozem s možnou maximální povolenou rychlostí 80 km/h rozhodnul předjíždět jiné velké vozidlo jedoucí téměř stejnou rychlostí v kopci a před horizontem, na kterém je umístěna křižovatka. Argumentuje – li žalobce, k čemuž přidává i výpočet doby předjíždění, že pokud by nedošlo ze strany předjížděného vozidla na zrychlení na 82 km/h, tak by manévr stihl, tak takový argument nemůže být úspěšný. Jak je zcela patrné z videozáznamu, žalobce se nebyl schopen zařadit do svého pruhu ani poté, co předjížděné vozidlo zpomalilo během 1 vteřiny na rychlost 50 km/h, přičemž žalobce se svým vozem vjel do křižovatky přes vyšrafované území.
18. Na základě výše uvedeného má krajský soud v souladu se závěry žalovaného za zcela prokázané, že to byl právě žalobce, kdo svým předjížděním manévrem bez přičinění jiných osob ohrozil a omezil protijedoucí řidiče a ohrozil a omezil řidiče vozidla, které předjel. Žalobcovy závěry o zavinění situace řidičem předjížděného vozidla nebyly prokázány, byly dokonce kamerovým záznamem vyvráceny.
19. Pokud žalobce poukazoval na to, že podle jeho názoru navíc řidič předjížděného vozidla porušil svou povinnost dle § 18 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy že omezoval provoz bezdůvodně pomalou jízdou, tak takový argument hodnotí krajský soud již zcela jako účelový. Předjížděné vozidlo je vozidlo většího charakteru (užitkový vůz), přičemž je řidič povinen přizpůsobit svou rychlost jak stavu vozidla, tak i nákladu a dalším faktorům. Krajský soud neshledává rychlost takového vozidla při jízdě do kopce rychlostí

okolo 75 km/h za bezdůvodně pomalou. Navíc nelze zapomínat, že rychlost 90 km/h je rychlostí nejvyšší povolenou, nikoli povinnou.

20. Žalobcovi další argumenty o nesmyslnosti a rozpornosti závěrů žalovaného o nedostatečné rychlosti pro předjetí či o rychlosti předjížděného vozidla před vzniklou situací nemohly na závěrech zdejšího soudu nic změnit, a to především z toho důvodu, že se s těmito závěry zdejší soud plně ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje, když není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
21. Zcela nadbytečná byla též argumentace žalobce o „dostatečném rozhledu“, jelikož porušení této jeho povinnosti mu nebylo rozhodnutím správního orgánu. I stupně ani žalovaným vytýkáno.
22. Jako nedůvodnou hodnotil krajský soud též argumentaci žalobce uvedenou v závěru žaloby, tedy že výměra a sankce nebyly stanoveny zákonným a přezkoumatelným způsobem, stejně jako jsou nepřezkoumatelné závěry o zavinění žalobce. Krajský soud k tomuto odkazuje na str. 11 a 13 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde se správní orgán I. stupně zabýval povahou a závažností přestupku, přitěžujícími a polehčujícími okolnostem i správní praxí ve vztahu k druhu a výši ukládaného trestu. Druhem a výše stanoveného trestu se zabýval též žalovaný na str. 8 svého rozhodnutí, přičemž se s úvahami správního orgánu I. stupně ztotožnil. Otázkou zavinění se též správní orgán I. stupně dostatečně zabýval na str. 12 svého rozhodnutí, kde odkázal jak na zákonnou úpravu ust. § 15 zákona č. 250/2016 Sb., tak i na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č.j. 6 As 187/2016 – 23. Tyto závěry zcela správně aproboval i žalovaný a krajský soud v těchto závěrech neshledal jakoukoliv nezákonnost či nepřezkoumatelnost, jelikož pouhý nesouhlas žalobce se závěry správních orgánů nemůže způsobovat jejich nepřezkoumatelnost.
23. Krajský soud tak přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.
26. O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalovaný i žalobce s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Pardubice 5. dubna 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce